

Caracterizarea personajului Ioana Boiu din opera *Suflete tari* scrisa de Camil Petrescu-a treia parte

In fata valului de pasiune a lui Andrei, Ioana mai are un ultim gest de impotrivire: incearca sa-l loveasca.

Finalul confruntarii va fi un reper la care se vor raporta ades replicile viitoare ale jupanitei. Pentru moment, ea intreveade in Andrei fiinta iubita care sa corespunda tiparului ei de idealitate: "Asculta, daca ai sti cum te vreau eu... totdeauna asa... crescut cum ai fost in noaptea aceea. O vointa navalnica, doboratoare. (...): Te vreau puternic, poruncitor. Trebuie sa arati in sfarsit de ce esti in stare". Bazandu-se pe acest tipar de idealitate, Ioana trateaza ezitarile si nesiguranta lui Andrei, cand ii cere acestuia sa-i dezvaluie tatalui iubirea pentru ea, cu sanctionarile cuvenite.

Eroina "are un zambet sever de dispret¹¹, este "mandra, indurerata", apoi "autoritara", "cu o mandrie de floare alba". Didascaliile sunt intarite de replici memorabile: "Atata lasitate nu e pentru mine..."; "De o saptamana, viata mea nu e decat prefacatorie dezgustatoare", sau: "Eu nu sunt femeia pe care s-o ai prin colturi, pe furis... cu frica servitorilor si a surprinderilor... Ah... n-am nimic de ascuns. Daca va fi nevoie, vom parasii casa impreuna, in vazul tuturor". Cand Andrei ii propune sa-i scrie batranului o scrisoare explicativa, Ioana este "uimita de acest reflex de lasitate" si ii replica "cu duritati de platina in suflet".

Departarea Ioanei de omul pe care-l iubise este vizibila inca din scena 4 ("Tata, cu o atat de ridicola introducere, omul acesta [s.n.] vrea sa-ti spuna un lucru foarte simplu: ca sunt nevasta lui"), iar gestul tatalui ei, de a o repudia, este "ca o alarma a. mandriei ei mortificate". In fapt, periplusul sau in afara iatacului si a rafturilor intesate cu carti vechi se incheie aici. Pentru Ioana, bibliotecarul Andrei Pietraru a fost, catva timp, eroul asteptat, substitutul haiducului de gatul caruia se aninase patroana sa spirituala, Suzana Boiu.

Dar ea nu este capabila de compromisurile existentei cotidiene. Ezitarile lui Andrei re-trezesc in eroina luciditatea si inflexibilitatea ancestrale, si Ioana constata ca "noaptea nu distingi bine, si lesne poti lua un papusar falos drept eroul asteptat" [s.n.]. Comunicarea dintre cei doi (re)devine imposibila, iar gestul inocent al lui Andrei de a o saruta pe Elena precipita doar finalul. Cand eroul, dorind sa-i explice Ioanei gestul sau, incearca s-o ia in brate, jupanita "ca si cand atingerea lui ar fi murdarit-o, tresare din toata salbatica ei mandrie... se ridica in picioare, nu-l lasa s-o atinga". IL considera "dezgustator": "IOANA (CU o privire de platina, cu o grimasa, un dispret care desparte doua lumi): Dar te vad intreg... suflet de sluga..." Dupa gestul lui Andrei de a se impusca, Ioana nu poate spune altceva decat numele lui, "impietrita", "naucita", "nu pricepe nimic".

Desi par diferiti, cei doi eroi se aseamana, poarta amandoi pecetea incon-fundabila a eroului camilpetrescian. Desprinsa pentru catva timp dintre zidurile sale proteguitoare, personaj claustrofil si inflexibil, Ioana Boiu are sen-zatia atingerii absolutului prin iubire. Si ea plateste, ca si ceilalti eroi

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

ai lui Camil Petrescu, trufia fauririi de/credintei in himere, fascinatia tiparului de idealitate.